

Sinkkikiekko, kuparikiekko, kosteaa kangasta. Luen lehdestä tärkeimmät. Tarkastan onko tuttuja kuollut. Kerran olen lukenut oman nimeni kuolinilmoituksista. Suunnittelin hautakiven, kunnes muistin olevani elossa. Sydän lyö ykkösiä ja nolliä. Tietyssä rytmissä. Välillä niin hiljaa, että unohdan olevani. Aivoista sähköimpulsseja jokaiselle raajalle ja euforiaa pitkin selkärankaa niin, että varpaan nytkähtelevät. Biomekaaninen minäkuva, ajattelen siis olen. Puheeni on valkoista kohinaa, varatuilla taajuuksilla. Ymmärtääkö kukaan, mitä haluan sanoa? Litium, plutonium, pii. Harvoin aamuina tuulessa tuoksuu intohimo. Sellainen, että juoksen koko matkan kotiin ja kaadan naiseni vuoteeseen. Joessa virtaa kuningasvesi, joka sulattaa siltojen teräspierustat pois. Tappaa kalat uomiinsa ja myrkyttää järven. Istuin rantakalliolla kuuntelemassa kun laineet lyövät kiveen, samalla näin kun ruumiita naarattiin pois pohjasta. Harvoin aamuina tuulessa maistuu puhdas ilma. Sellainen viileä viima, mitä voi pyöritellä keuhkoissa hetken. Lämmittää sitä ja puhalttaa pois höyrynä. Diapam, Lyrica, Rivatril. Yläastekavereistani moni on kuollut. Oikeat kuolinilmoitukset, eikä sattumalta sama nimi. Syntyneissä harvoin oma nimi. Ei edes tarkoituksella. Ihmeen pitkälle selvittyäni on kai tapana kiittää jokaisesta aamusta. Ja illasta. Surupukuun pitäisi pukeutua, aina kun kuulee uutiset. Ei sitä tarvisi enää edes riisua. Puhe tulee ja menee. Enimmäkseen olen hiljaa. Kuuntelen muiden kohinaa. Yritän purkaa koodia, joka tuntuu mahdottomalta ratkaista. Ymmärtää rakkautta, jota sydämesi sykkii. Rhea, Titan, Dione. Tähtien välissä on hyvä asua. Sammuva aurinko kiiltää kirkkailla pinnoilla ja polttaa ihon rikki. Äänettämiä ääniä kaikkialla. Aaltolina pitkin tyhjyyttä. Jokainen naksahdus ja kuiskaus matkalla ajassa. Jos katsot minua valovuosien takaa, olen jo mennyt. Kuten tähdet joita katson tänään. Kirjoitan itseäni tulevaisuuteen. Sana kerrallaan. Viimeiseen ajatukseen asti. Siinä välissä suunnittelen hautakiven. Toivottavasti nimeni kirjoitetaan lehteen vasta, kun olen mennyt. Eikä kesken työn. Ei sillanrakentajakaan saa palkaa keskeneräisestä työstä niin, että olen jumissa yhdellä mantereella.